

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 27. listopada 1896.

List 48.

Pri sveti maši.

Vstop.

Prišli, večni Oče
Smo pred Tvoj oltar,
Da bi dali Sina
Jezusa Ti v dar.

Grehi nas težijo,
Žal nam je zelo,
Da smo te žalili
Stvarnik naš takó.

Oh, odpusti, Oče,
Silne nam dolgé,
Milostno nas sprejmi
V svoje spet sercé!

Slava.

Dvigni se v višave
Pesem naša zdaj,
Tam Bogu se daje
Čast na vekomaj!

Z angelji se združi
Zemlje širni krog
In prepevaj: Slava,
Slava, Tebi Bog!

Evangelij.

Jezus, Ti resnico
Večno nas učiš,
Za-se pridobiti
Celi svet želiš.

O, da steze prave
Ne zgrešili bi,
In nauke Tvoje
Spolnovali vsi!

Vera.

Stvarnik, mi spoznamo,
Da si Oče naš,
Saj v potrebi vsaki
Rad pomoč nam daš.

Jezus nas odrešil
Greha je vezi,
Sveti Duh z darovi
Milost nam deli.

Darovanje.

Oče sprejmi prošnje
Naše in ta dar,
Ki ga v zadostenje
Damo na oltar!

Pač smo razžalili
Z grehom Te močno,
Naj ta dar izbriše
Hudo naše zlo!

Kar imamo, Tebi
Izročimo zdaj
Ti pa, Stvarnik večni
Sveti mir nam daj!

Svet.

„Sveti, sveti, sveti!“
Hvalimo Boga,
Kakor ga slavijo
Angelji nebá.

Po vesoljnem svetu
Moč ima Gospod,
Čast mu toraj pevaj,
Ves človeški rod.

Po povzdigovanji.

Oj, v podobi kruha,
Vina tu navzoč,
Razodevaš Jezus
Svojo Božjo moč.

Molimo ponižno
Izveličar Te,
Ki za nas na križu
Daroval si se.

Obhajilo.

Pridi duša verna,
Jezus te želi,
Da z nebeškim kruhom
Sam te pogosti.

O, če tudi ranil
Te je grešni svet,
Tu pri Božji mizi
Bodeš zdrava spet.

Konec.

Dar smo izročili
Stvarniku, Bogú;
Serce zdaj je polno
Blagega miru.

K sklepu pa vzdihnimo
Serčno še v nebó;
Oče, blagoslovi
Z milo nas rokó!

J. P. Belostenski.

G o v o r,

kterega je imel veleč. gosp. P. Hugolin Sattner
pri prvem evharističnem shodu v Ljubljani 30. ju-
lija 1896.

(Načertan v glavnih potezah.)

Bog sam je občeval s človeštvom že v
starem zakonu neposredno in posredno.
Neposredno v raju s prvima človekoma; občeval
je z njima prav očetovski — a le do greha. Po-
zneje je govoril s človeštvom posredno po očakih,
prerokih in postavah. Govoril je z Mojzesom in
po njem z ljudstvom. Govoril je iz oblaka, ki je
bil nad skrinjo zaveze. Torej ne več neposredno!

Prišel je na svet Kristus, včlovečena druga oseba v presv. Trojici. Tedaj je Bog, v novem zakonu, spet neposredno občeval z ljudmi. Kristus sam, pravi Bog, pravi Sin Božji, govoril je z ljudmi, z Jožefom in Marijo, z apostoli in učenci — sploh z vsemi, brez razločka: ljudstvo Ga je gledalo, poslušalo ter se terlo okrog Njega. To neposredno občevanje včlovečenega Boga z ljudstvom je trajalo do Jezusovega vnebohoda. Takrat je pa šel spet v nebеса k Očetu ter pretergal dozdanje neposredno občevanje z ljudmi. Kaj pa zdaj?

Zdaj pa občeje z nami v sv. Rešnjem Telesu. In bistveno, resnično med nami prebiva pod skrivnostnimi podobami kruha in vina; pa ne samo na enem kraju tega sveta, temveč na tolikih, kolikor je sv. hostij, kolikor je tabernakeljev s sv. Rešnjim Telesom; pa tudi ne samo 33 let, temveč do sodnjega dne. Sam je rekel: „Jaz ostanem pri vas do konca sveta!“ — Med nami je torej Kristus, kakor dobri pastir med svojimi ovčicami. On je pri nas; mi pridemo k Njemu prav blizu. Blagor človeku, blagor narodu, ki spoznava to srečo in čast! Neizmerna pa škoda za ljudstvo, ktero te sreče ne pozna ter se je ne poslužuje! Pomislimo le:

I. Kaj je sv. Rešnje Telo nam, in spoznali bomo

II. kakšne dolžnosti imamo mi do Njega:

a) Sv. Rešnje Telo ali evharistija je solnce naše sv. vere. — Po materi svoji smo dobili telesno življenje: a to še ni dovolj: mati nam je morala to življenje tudi hraniti, da smo rasli, razvili se in vspevali. Katoliška Cerkev je naša duhovna mati: dala nam je duhovno življenje takrat, ko nas je prerodila v zakramentu svetega kersta. A tudi to duhovno življenje je treba hraniti, da se bo vzdržalo, množilo se, raslo, krepko postajalo in vspevalo. In kakor dobiva otrok od matere hrano, da more živeti, tako nam daje tudi sv. katoliška Cerkev duhovno hrano za vzdrževanje duhovnega življenja — namreč Jezusovo Telo. Kdor to vredno prejema, temu se milost Božja pomnoži, hudo nagnjenje manjša, v dobrem se bolj uterdi — skratka: duhovno življenje se mu ohrani, da ne pade v smertni greh. — Solnce zemljo razsvetljuje in ogreva; zato rastejo in vspevajo cvetlice. Tudi kristjan se mora postaviti pod vpliv duhovnega solnca — sv. R. Telesa. To mu bo razsvetljevalo pamet, da bo bolj in bolj poznal dobro in hudo, časno in večno; vredno sv. obhajilo mu bo ogrevalo serce, da bo hrepenelo po čednosti, po obilnosti dobrih del, studilo pa greh.

b) Sv. Rešnje Telo je središče sv. vere, središče katoliškega življenja in gibanja. Kako lepe so naše cerkve; ljudje si prizadevajo, da je vse snažno in ozaljšano; trumoma se zbirajo v cerkvah; nekaj jih vleče vanje — zakaj! Zato, ker je sv. Rešnje Telo v njih! Kako lepe so procesije sv. Rešnjega Telesa! Cerkev se tu pokaže v vsej svoji krasoti. Res vsa umetnost: glasbena, slikarska, kiparska, stavbena najbolj tekmuje ravno v cerkvah. Komu vse to velja? Zakaj to? — Sv. Sešnje Telo je središče tega katol. življenja. Zato je v protestantovskih cerkvah tako prazno, dolgočasno in nekako merzlo — ker nimajo sv. maše, sv. Rešnjega Telesa. Kako pusto bi bilo v naših cerkvah, ko bi ne bilo sv. maše! In sv. maše ni brez sv. Rešnjega Telesa.

c) Evharistija je hrana našim dušam. Kruh je še najboljša hrana; ne naveličamo se ga: tečen je; se nam ne pristudi — tako nam je Jezus tudi samega sebe dal v podobi kruha v znamenje, da se sv. Rešnjega Telesa ne smemo naveličati. Kakor je za telesno življenje najbolj tečna hrana kruh, tako je tudi za duhovno življenje najbolj tečna hrana sv. obhajilo. Ono nam pomnoži posvečujočo milost Božjo, krepi duhovno — čednostno življenje; zbrusuje male grehe in varuje pred smertnimi; zatira hudo nagnenje itd. — Novejši čas se nahaja mnogokrat bolezen, „slabokervnost“ imenovana; dotičniku je obraz ves bled; moči nima nobene; ne ljubi se mu nič itd., zakaj to? manjka pogojev zdravja; ali nima zdravega zraka, ali ima slabo hrano ali preveč sedi in se malo spreha itd. — Tako se nahaja tudi v duhovnem življenju podobna bolezen: kristjan je ves mlačen za dobra dela; težko prenaša vsako zopernost; ne varuje se skerbno greha; nič nima hrepenenja, dela in navdušenja za Boga in dušno izveličanje — zakaj to? manjka mu pogojev zdravega duhovnega življenja — zlasti sv. obhajila. Jezus je tisti ogenj, ki vnema in vžiga za dobra dela, ki zatira strasti, ki daje moč. Zato Ga je treba prejemati in sicer večkrat prejemati. Kakor bi za zdravje ne bilc zadosti, ako bi se šel bolnik le eni ali drugi pot sprehajati — tako i za duhovno zdravje ni zadostno le eno ali dvojno sv. obhajilo na leto. Jezus pravi: „Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove kervi, ne boste imeli življenja v sebi.“ Kdor pogosto vredno prejme sv. obhajilo, ta bo dobil „zastavo večnega življenja.“ —

(Konec nasl.)

Venec na grob prečastnega rajnega gospoda Luke Jeran-a.

bivšega čast. kamornika sv. Očeta, zlatomašnika, kanonika, vrednika „Danice“, itd. o prvem gođu po njegovi smerti.

Motto:
»Pridi k nam Tvoje kraljestvo!« —
II. prošnja Očenaša.

(VI. nadaljevanje.)

Kakor je razvidno iz „Danice“ l. 1853., list 32., se je bil podal g. Jeran pred svojim odhodom v Afriko tudi na Dunaj, in to beržkone v misijonskih zadevah. V imenovanem listu se namreč bere: „Iz Dunaja v pismu g. L. Jeran-a do častitega gosp. fajmoštra pri sv. Petru, M. Svetličič-a, zvemo med drugim, da je vodstvo Marijine družbe 10. dan kimovca t. l. (bil je ta dan sobota) za odhod iz Tersta v Afriko določila“. Dalje se bere v tem dopisu. „Čast. gosp. provikar, dr. Ign. Knoblehar, so prišli, kakor pišejo, v Kairo, in znajo tudi še do Aleksandrije novim misijonarjem na proti priti. Vročina pri Bariških zamurcih ni neki prevelika. V družbi skušenega vodja, kakor so g. apost. provikar, bo popotovanje na vse strani dosti bolj varno in prijetno“. — V ravno tem listu „Danice“ je imenovanih tudi 5 neduhovnov rokodelcev s Kranjskega, „čverstih korenjakov“. — ki so se bili odločili za odhod in vstop v afrikanski misijon. —

V 33. listu zgoraj omenjenega letnika natisnjena je: „Poslednja pridiga gosp. Luke Jerana pri svet. Petru“, in sicer pred njegovim odhodom v Afriko. Škoda, da je „Danica“ zastran pomanjkanja prostora in časa ne more ponatisniti. Govoril je po reku: „Efeta! odpri se! Mark. 7.“ o visokosti služabnikov Gospodovih, t. j. mašnikov in od spoštovanja, katero so verni duhovnom dolžni. Opomnil je med drugim v vvodu: „Danes bom o tej dolžnosti, dasiravno težko, vendar nekoliko lažje govoril, ker ne bo noben imel za misliti, da zavolj sebe govorim.“ Proti sklepu govoia se je z ginljivimi besedami priporočal v molitev; opisal na kratko žalostni dušni stan afrikan-skih zamurcev; omenjal ondotnih pokrajin in razmer pa tudi vneme in zanimanja, ki je prešinjalo zlasti naše rojake za pospeševanje afrikanskega misijona, in z toplo besedo priporočal vstop v Marijino zamursko bratovščino, v kateri z malim denarnim doneskom (1 gld. na leto) in z kratko molitvico zamore v nekem pomenu biti vsak misijonar. —

V 34. listu natisnjena je bila pesem: „Izročilo Mariji!“ katero je bil g. Janez Volčič zložil odhajajočim misijonarjem v slovo; slavni Gregor Rihar pa jej je dostavil napev. V „Ogledu po Slovenskem“ tega lista pa smo brali: „Gospodje misijonarji: Luka Jeran, Jožef Gostner s Tirolskega in Ignacij Kol z Avstrijskega so se z nekaterimi rokodelci vred pretekli ponedeljek (bil je to 22. dan avgusta) v Terst podali, kjer se jim bota še dva duhovna, g. Jožef Lap, kaplan v Dobu, in gosp. Alojzij Haler, Tirolec pridružila; — prihodnjo soboto (27. avgusta) jo bodo pa po morju v Aleksandrijo, potem v Kairo in skoz pušavo v Hartum k ubogim zamurcam odrinili. Bog jim pošlji svojega angela, da jih vodi po vsih potih in srečno pripelje h koncu njih popotovanja!“ V naslednem (35 listu „Danice“) smo brali: „Pismo gosp.

misijonarja Luke Jerana iz Tersta naznani tole: „Zdaj (27. dopoldne) smo vsi skupaj, kolikor nas ima iti, 5 duhovnov in 8 rokodelcev. Popoldne ob štirih odrinemo z Božjo pomočjo. Peljali nas bodo zastonj; za živež se bo plačalo za slehernega 2 gld. 30 kr. (to je bil še stari denar, po poznejši veljavi 2 gld. 50 kr.) na dan.“ —

36. list „Danice“ prinesel je na prvem mestu ono pesem: „Misijonarjem v slovo“, katero je bil zložil tudi č. g. Janez Volčič, naslednik Jeranov kot kaplan v Horjulu, afrikanskim misijonarjem in njihovim neduhovnim tovarišem za dan odhoda v slovo. Tudi tej pesmi je napravil slavni Rihar prav ginljivi napev. Mende neposredno pred odhodom iz Ljubljane zbrali so se bili vsi člani afrikanske ekspedicije in mnogi njihovi prijatelji v sprednjih dveh sobah Riharjevega stanovanja v pritličju semenišča. Med tem, ko so si le-ti takorekoč zadnjikrat zerli iz očí v oči (pri mnogih je bilo tudi resnično tako), ter se prijateljsko razgovarjali, snidilo se je skrivaj pevstvo šenklaškega kora v zadnji sobi (ki ima poseben vhod), in čisto nepričakovano in krepko-ginljivo zapelo zgoraj omenjeno pesem, tako da so bili vsi navzoči kar osupnjeni. Cele pesmi ponatisniti nam brani prostor, sledi naj toraj le prvi odstavek, ki se glasi:

„Z Bogam, vi, rojaki blagi!
Z Bogam, bratje nam predragi!
Čez morje široko,
Nezmerno globoko
Ponesejo vas valovi,
In Egiptovski bregovi
Vas bodo sprejeli.
Oj, z Bogom preljubi!“

Sploh se mora reči, da je bilo navdušenje o taistem času za afrikanski misijon med našim narodom na prav visoki stopinji. V duhu smo toraj spremljevali odišle misijonarje na prevoznji čez Jadransko in Sredozemsko morje, in željno smo pričakovali, kedaj nam bo „Danica“ zopet kaj povedala o njih. Kar hlastno smo posegli po njenem 38. listu, ki nam je koj na prvi strani objavil: „Pismo čast. gosp. misijonarja Luka Jerana iz Aleksandrije do vrednika „Zg. Danice“ (prejeto 16 sept.)“ (Kar je moja malenkost že velikrat izrekla, da je (in bode tudi še za naprej) „Danica“ naša cerkvena kronika, je pač res! Kako vedoželjno prebiramo njene starejše liste in letnike, ki toliko mikavnega hranijo našim naslednikom). Tudi omenjeno pismo Jeranovo je tako zanimivo in interesantno, da bi ga kar celega prepisali radi „Danici“ za ponatis. A. — ne gre in ne gre. Le po večjem izpregovorimo o njem. Iz vvida posnamemo tole:

„Hvaljen bodi Jezus Kristus!“

V Aleksandriji 4. kimovca 1853.

Predragi prijatelj!

Ker ste, dragi rojaki, ob času naše odhodnje tako ljubeznjivo za nas skrbeli, dobro vem, da bi tudi radi od našega popotovanja kaj zvedeli, kako se nam je godilo in se zdaj godi? Nate ob kratkem nekoliko malo verstic! —

Iz Ljubljane sem bil dobre volje odrinil, katero tudi po poti ohranil, razun da mi je nekoliko tesno marsikterikrat k sercu prihajalo, ko smo se mem katerega znanega kraja peljali, in sem se spomnil, da ga blezo ne bom več vidil. — — —

27. vel. serpana (avgusta) ob štirih popoldne, kakor je znano, smo se na parniku „Kalkuta“ iz Tersta odpeljali. — — —

Dalje je popisano življenje na barki; navedeni so kraji, memo katerih so se peljali, omenjena morska bolezen, ki je bila nekatere napadla, prihod v Aleksandrijo in ondoto bivanje skozi več dni i. t. d. — Gospod provikar dr. Ign. Knoblehar jim je bil resnično prišel nasproti noter do Aleksandrije, in pripeljal s saboj tudi nekega zamurskega poglavarja po imenu Moga. (Ako je mogoče komu izmed spoštovanih bravcev „Danico“, letnik 1853. dobiti v roke, ondi vse lahko na drobno bere, ker so v njem brati posebno o Afriki jako mikavne in znamenite stvari.) Odhod misijonarjev iz Aleksandrije o času, ko je g. Jeran pisal to pismo, ni bil še natančno določen.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. „Adventus“ pomeni „prihod“. Advent se je približal; spomin Kristusovega prihoda, Kristusovega rojstva o Božiču je blizu. Adventni čas je je tako sveto-skrivnost: po svoji zgodovini in po svojih cerkvenih obredih.

Štirje tedni v adventu nas spominjajo onih 4000 let, v katerih so ljudje pred Kristusom čakali Odršenika sveta. Izveličar ni hotel precej priti, da bi ljudje čutili revščino, katero povzroči greh; da bi bolj hrepeneli po Izveličarju. Ni hotel precej priti, da bi ljudje bolj spoznali: kakšno življenje je življenje brez Kristusa! In to življenje je bilo v resnici slabo.

Ljudje so zabredli v malikovanje ter častili svoje malike z najostudnejšimi pregrehami. Ni vladala pravica pri ljudeh, temveč le močna pest in divja strast. Ni je bilo zakonske zvestobe; mož je imel popolno oblast nad ženo, otroci in posli. Smel je z njimi storiti, kar je hotel: ali prodati, ali umoriti ali kako drugače se jih iznebiti, ne da bi se bal kakega državnega paragrafa. Ljudstvo je bilo tako zdivjano, da so stariši lastne otroke darovali malikom v groznih bolečinah, ali pa so se sužnjiki (gladijatorji) med seboj klali in morili v veliko veselje gledališkega občinstva. — Skratka: človeštvo je spoznalo svojo bedo in klicalo iz dna serca: eden mora priti, ki nas bo rešil iz te bede! „Oblaki dežujte nam, nebesa dajte nam Pravičnega!“ — In tega Kristusa, po katerem so stari hrepeneli, mi že imamo! Zato veselimo in radujmo se! V adventnem času se spominjamo onih žalostnih časov pred Kristusom — ob enem pa veselimo svojega Kristusa, ki nam je tako blizu!

Toda za pravo veselje in za izveličanje še ni zadostno, da je bil Kristus na svet telesno rojen; prava sreča bo zavladala še le tedaj, ako bo rojen v naših sercih in prebival v njih. In za to duhovno rojstvo nam daje priložnost spet adventni čas. — Ta čas je spokorni čas. Višnjeva mašna obleka v adventnih nedeljah in adventni post ob sredah in petkih nas nagiba k pokori. Spomin na žalostni stan greha v 4000 letih pred Kristusom nam kliče: o kristijan, odpovej se grehu; spovej se skesano, in sprejmi vredno Jezusa v svoje serce! To vedo ljudje, zato pristopajo ravno v adventu obilnejše k sv. zakramentu — K temu nas spodbadajo posebno še „zornice“ — Te tako vabijo ljudi v cerkev! Te imajo nekaj

tako mikavnega v sebi! In prav in razumljivo je to! Zvunaj je v tem času temno — a v cerkvi je vse z lučicami razsvetljeno v znamenje: tu notri vlada Oni, ki je „luč sveta“; brez Njega je tema in znota v glavi. Zunaj brije merzel veter čez hrib in dol — a v cerkvi živi Oni, ki tolaži serce ter mu daje pravi mir. To je ona skrivnostna moč, ki vleče ljudi; zato se v tem času polnijo cerkve! V spomin pa si ključimo večkrat resnico: Naj bo Gospod Jezus 100 in 100krat rojen v Betlehemu, to nam ne koristi nič, če ne bo rojen tudi v naših sercih! —

Horjul, dne 24. novembra: Ves Horjul je bil pretečeno nedeljo, dne 15. t. m., v slavalokih, zelenju, zastavah in bandercih. Ob 10. uri je ljudstvo vrelo od vseh strani v mično cerkev. Kaj pa je bilo? Dobili smo novega gospoda župnika, prečastitega gosp. Petra Bohinjca, čegar slovesno umeščenje je imenovano nedeljo praznovala naša župnija. Kakor smo žalovali po poprejšnjem gospodu župniku, ki so po svojem zasluženju postali dekan ribniški, tako smo se zdaj vzradovali novega svojega gospoda dušnega pastirja, o katerem smo že mnogo lepega slišali. Odtod to praznično lice v Horjulu imenovano nedeljo! Resnične so bile besede: „To je dan, ki Ga je Gospod naredil.“ Ktere so se blestele na slavaloku, pozdravljajočem novega našega gospoda župnika. — Slovesno umeščenje ali instalacija se je pričela točno ob 10. uri. Predstavil nam je novega dušnega pastirja preč. g. kan. A. Kalan. Gospod kanonik je g. župniku pridigoval že na novi maši ter ga takorekoč vpeljal v vzvišeno duhovsko službo; danes pa ga je vpeljal v službo župnikovo, kateremu je izročena cela fara. Zato je kaj primerno in v vznesenem govoru pojasnjeval poklic duhovnikov in dolžnosti dobrih faranov. Duhovnikova dolžnost je razširjati kraljestvo Božje, oznanovati resnico, varovati ljudi pred zmotami in krivimi nauki, odstranjevati volka od ovčic, naj se pokaže v podobi kakoršnikoli, telesno in dušno revno tolažiti, greh in ukoreninjene napake ostro bičati in skesanim deliti sv. zakramente — sploh postati vsem vse. — Duhovnika, ki tako vsestransko spolnuje svoje dolžnosti, dolžni so farani po besedah Kristusovih spoštovati in vbogati; ne pa se dati voditi od nekterih slabovernih v fari, kateri hočejo s tem ovekovčiti svoje ime, da rujejo zoper duhovščino. — Veselja je kopernel ves Horjul in spričeval, da je tukajšnje ljudstvo dobro in verno, še nepokvarjeno kakor malokje.

Zvečer je iznenadilo novega g. župnika zlasti lepo razsvetljenje po hišah v vasi in prav lepo vpriporjena serenada, kateri na čelu je bil župan, ki je v ginjenih besedah pozdravil novega gosp. župnika, ter mu izrazil v imenu župljanov radost, veselje in udanost cele fare. Gospod župnik je zaterjeval v svojem govoru, da je prinesel celo serce za novo faro. Burni „živio“-klici so sledili tem besedam g. župnika, kateri naj bode prepričan, da bomo Horjulci kakor doslej tudi znanprej vsikdar ostali zvesti — celi ka toliški Cerkvi!

Pri instalaciji je gospoda župnika počastilo več gospodov duhovnih tovarišev in prijateljev; med njimi smo tudi videli prijatelja delavcev, preč. gosp. dr. Kreka. Konečno kličemo: Bog nam ohrani novega preč. gosp. župnika prav mnogo let!

Vodice, dne 23. novembra: O svoji novi cerkvi smo cenjenim bralcem „Danice“ že pogosto poročali;

povedali smo, kako otožnim srcem smo gledali podiranje tiste hiše Božje, v kateri se je toliko besede Božje oznanovale, sv. zakramentov delilo — sploh duhovnih dobrot prejelo. Vsak farman, spominjajoč se teh milostij, se je gotovo težkim srcem ločil od nje. — A na razvalinah stare je bilo treba postaviti novo cerkev. Vestno smo poročali, kako je to delo napredovalo. Opazili smo, da so se ljudje daleč na okrog zelo zanimali za to. Zato si ne moremo kaj, da bi tudi danes ne spregovorili par besed.

Novo cerkev imamo in veseli smo je, če tudi je samo zid sezidan in streha dodelana. Pa nas že to močno veseli, da smo pod streho. Kako je bilo do zdaj mučno in dolgočasno opravljati službo Božjo in zbirati se k njej v poslopju, za silo narejenem! Tudi zvonik je že dozidan in za silo pokrit. Pred dobrim tednom so odšli zidarji potem, ko so napravili v cerkvi zasilna okna in vrata in postavili oder za veliki oltar. V soboto, dne 14. t. m., smo cerkev za silo vredili, veliki oltar ozaljšali in v nedeljo nato pervikrat v novi cerkvi obhajali službo Božjo. Razni čuti, veselja in hvaležnosti, so nam pri tej priliki polnili srce. Naš gospod župnik, tako vneti za lepoto hiše Božje in blagor svojih ovčic, dali so v ginljivem govoru po blagoslovljenju dostojen izraz tem serčnim čutilom. Ginljivo je bilo, kako so se zahvalili najpervo Bogu za pomoč in varstvo pri zidanju nove cerkve, zahvalili Mariji, kateri smo se vedno priporočali, da naj nas varuje vsakoršne nesreče — in nas je res! Zahvalili so se presvitlemu cesarju in vladi, da sta tako očetovski poskerbela za poderte Vodice; zahvalili so se vsem farmanom za njihovo požrtvovalno pomoč pri zidanju nove cerkve in jih prosili nadaljnega sodelovanja, da se surovi zid ogladi in cerkev ozaljša, in da se napravi dostojno prebivališče Bogu. Ljubi Bog naj nam še nadalje obudi dobrih serc, ktera nam bodo pomagala pri napravi notranje cerkvene oprave! Po dosedanjem hitrem napredovanju zidanja smemo pričakovati, da bo cerkev drugo leto popolnoma doveršena.

Razgled po svetu.

Rim. V kratkem pričakujejo mladega serbskega kralja, ki bode obiskal tudi sv. Očeta. Sprejem se bode veršil po obredu, kakor se sprejemajo vnanji nekatoliški vladarji. Ker Srbija nima svojega zastopnika pri sv. stolici, odpeljal se bode kralj iz avstrijskega ali nemškega poslaništva v Vatikan.

Avstrija. Nedavno je stopil katehet v prvi razred neke meščanske šole na Dunaju. Nek učenec stopi predenj ter se mu predstavi kot brezverec. Katehet pokliče njegovega očeta, kateri mu odkrito pove, da se mu je od merodajne strani nasvetovalo, naj svoje otroke odgoji brezversko, ker je tako najboljše. — Deček je tedaj celo ljudsko šolo izveršil brez vsakega poduka v kerščanskem nauku — in naši učitelji nam vkljub temu zaterjujejo da imamo v Avstriji versko šolo. — Pa saj podučevanje brez kerščanskega nauka, kakor pri tem dečku, je po godu — „Učiteljskemu Tovarišu!“

Italija. Iz Turina je odšlo zopet 50 Salezijancev v južnoamerikanske misijone. — Preteklo poletje sta se odperla dva nova zavoda salezijanska v Afriki. — Pervi je v Aleksandriji za italijanske izseljence, drugi v južni Afriki v Caplandu.

Turčija. Kerščanska kri še vedno teče v potokih. Pred nekaj tedni so Turki obkolili neko armensko mesto; hiše so požgali, možake pomorili, mladeniče in dekleta odpeljali v sužnost, ter tako popolnoma opustošili mesto, ki je štel 20 000 prebivalcev. — V Carigradu so sedaj zopet skozi tri dni Turki pod varstvom policije hodili po armenskih hišah in kristijane lovili in morili. Jetnike spravijo za par dni v ječe, potem jih pa nalože po noči na ladije, jih odpeljejo iz pristanišča in potope. — Nekdo piše iz Carigrada, da Evropejci nočejo že več morskih rib jesti, ker se nekaj časa sem rede samo z mesom armenskih kristijanov. —

Afrika. (Misijon) Apostoljski vikar iz Ugande, škof dr. Hanlon poroča, da se je med zamorci po onih krajih v novejšem času vnela posebna želja po kerščanstvu. Iz vseh strani se oglašajo domačini, večinoma odrašeni možki v šolo za spreobrnjenca. Vsakih 6 tednov kerstijo od 50—100 odrašenih možkih. Spreobrnilo se je tudi 500 luteranskih zamorcev h katoliški veri.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (november) 1896.

(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Uboge duše v vicah.

(Konec.)

Kakor zaverženi v peklju, morajo tudi uboge duše prenašati bolečine ognja, in tudi njim velja, da terpe v tem, v čemur so grešile, in tudi o njih velja beseda apostolova, da mora ogenj les in seno in pleve njih grešnosti uničiti.

Pri tem si uboge duše ne morejo same prav nič pomagati, ker zanje je minul čas zasluženja in usmiljenja, in so vsled tega popolnoma na našo pomoč navezane; in naše pomoči so tudi popolnoma vredne, ker niso hudobne in ne morejo nikdar več grešiti.

Tudi ponižnost gojimo, ako ljubimo uboge duše; ker namreč spoznamo in verujemo, da so uboge duše visoko nad nami, da jih moramo častiti in spoštovati, ne kot blažene, temveč kot svete; kot otroke Božje in dediče nebes, ki so si gotovi svojega poslednjega namena in se ne morejo nikoli več izgubiti. Občudovanje in sveta zavist nas mora tedaj tu napolniti, in lahko umejemo besedo onega razsvitljenega moža, ki je rekel: „Če bi gotovo vedel, da pridem po smerti v vice, bi bil pripravljen vsako uro položiti glavo pod sekiro, da bi bil svest si večnega življenja.“

S pobožnostjo do ubogih duš pa tudi ponižno pripoznamo slabosti celega svojega rodu; in da ni noben človek pred očmi Božjimi čist, ter da ne more brez usmiljenja Gospodovega pri sodbi obstati; pri tej pobožnosti se pa tudi ponižno spominjamo na lastne vice, ki nas čakajo, ker smo ravno tiste narave.

Pobožnost do ubogih duš nas vadi v ponižni veri: „Položaj ubogih duš v vicah“, pravi sv. Frančišek Saleški, „je za nas skrivnost, in zadosti nam mora biti volja Božja, ki nam nujno priporoča, naj

jim pridemo na vsak način na pomoč." Da potrebujejo uboge duše naše pomoči, da jim moremo pomagati, da nam nasprotno tudi one lahko pomagajo, tega nam ne pove razum, temveč ponižna vera.

Da, tudi uboge duše nam morejo pomagati, ne samo mi njim, in pomagale nam bodo gotovo hvaležno kot prijateljice Božje in mogočne priprošnjice pri Njem; in zato je sveta misel, moliti za mertve; zveličavna za nje in za nas. Prinaša nam pa ta pobožnost poleg tega tudi velik duševni napredek, ker nam omeči serce, nas stori bolj resne ker mislimo na smert; nas stori velikodušne in požertvalne, da vse težave v službi Božji radi nase vzamemo, ker je boljše, da tukaj terpimo kakor tam, da storimo na zemlji majhno pokoro, kakor pa da bi morali terpeti hude bolečine v vicah. Ker pisano je: „Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.“ in nikakega dvoma ni torej več, da se imamo pred vicami tem manj bati, kolikor bolj smo gojili usmiljenje do ubogih duš.

„Delajmo si torej prijatelje, da nas, ko se približa konec našemu življenju, vsprejmejo v večna bivališča“ (Luk. 16. 9); delajmo dobra dela za uboge duše: dela ljubezni in miloščine, dela pokore in zatajevanja; molimo za uboge duše, darujmo sv. obhajila za nje, zlasti pa sv. maše!

Gospod je storil na ubogih dušah veliko delo odrešenja; izvršitev tega dela je prepustil nam, da posnemamo s tem usmiljenje njegovega serca. Na sodnji dan bode rekel: „Bil sem v ječi, in ste me obiskali; resnično, resnično vam povem, kar ste storili jednemu izmed najmanjših mojih bratov, to ste meni storili.“

Glavni namen za mesec gruden:

Kerščanski nauk.

b) Posebni nameni:

27.) **Sv. Bilhida.** Ženski samostan. Gotovo delo onim, ki so brez lastne krivde brez dela. Večje razširjanje pobožnosti Serca Jezusovega na Češkem.

28.) **Sv. Gregor III.** Ljudski misijoni in duhovne vaje. Odpadli duhovniki in redovniki. Važni izpiti.

29.) **I. adventna nedelja.** Poganski narodi. Sveto hrepenje po Odrešeniku. Leonova in Görresova družba.

30.) **Sv. Andrej.** Ljubezen do sv. Križa. Vse poslani, pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostolstva in bratovščine Serca Jezusovega, ki so umerli meseca listopada, in ki bodo umerli v mesecu grudnu.

1. gruden. **Sv. Edmund** in tovariši muč. Vse zadeve, ki se oznanijo ta in vsak naslednji dan v mesecu, pa še niso bile zaznamovane ali so pa hitro nastale Angleško. Serčno izvrševanje sklepov katoliških shodov.

2.) **Sv. Bibljana.** Pomanjšanje in polajšanje revščine revnih ljudi v zimskem času. Družinski očetje brez službe. Nevarno bolni v tem mesecu.

3.) **Sv. Frančišek Ks.** Spreobrnjenje paganov. Redovno predstojništvo in njegovo podložno oboje. Važna farna zadeva.

4.) **Sv. Barbara.** Milost srečne zadnje ure. Krepek naraščaj za duhovne družbe Vojaki.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, sv. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dešele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešečevanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka uboga a verna rodbina se priporoča v bratovsko molitev za srečen izid neke težavne zadeve. — V gorečo molitev se priporoča neka družina, ki ima terlega in skoro brez-

verskega gospodarja, da bi se mogla vdeležiti sv. misijona brez vsake zapreke. To milost naj ji izprosi presv. Serce Marijino, ki je pomoč stiskanim in tolažba žalostnim in pribežališče grešnikom. Uslišanje prošnje se o svojem času v „Danici“ naznani.

Zahvale.

Podpisana se tem potom iskreno zahvaljujem Bogu za dobljeno zdravje, katero mi je bilo dodeljeno na priprošnjo sv. Antona. — P. K.

Podpisana prosim, da bi v „Zgodnji Danici“ razglasili naslednjo zahvalo: Na priprošnjo naše lj. Gospe presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona mi je dodelilo presv. Jezusovo Serce to milost, da je bila srečno rešena neka družinska zadeva, in da je nek sorodnik storil svojo dolžnost. Za vse to izrekam tem potom najiskrenejšo zahvalo. S. K.

Mnogo se bere dandanes o sv. Antonu čudodelniku, kako pomaga v različnih nadlogah in potrebah vsem, ki se k njemu zatekajo in posebno tistim, ki darujejo kaj za „kruhe sv. Antona“ v dobre namene. — Tudi podpisani vé iz svojega dušnega pastiranja od letos dva slučaja, kako je pomagal sv. Anton dvema ženama v hudih dušnih in telesnih težavah. Ko je možu in njima priporočil, naj se zateko k sv. Antonu ter obljubijo kaj za „kruhe sv. Antona“ — bile so težave odstranjene in vse se je srečno izteklo v veliko veselje cele družine. Bodi preserčna zahvala Bogu in sv. Antonu! I. Š.

Priserčna hvala bodi tem potom izrečena Bogu in sladkemu Imenu Marijinemu, da je otrok, čez katerega je šel fjakarski voz, še živ ostal! B. M.

Podpisana sem obljubila v „Danici“ drugim v spodbudo razglasiti, ako se bo za me ugodno rešila neka težavna zadeva. To se je res zgodilo na priprošnjo sv. Antona in sv. Jožefa; zato zdaj spolnjam svojo obljubo. M. S.

V Ljubljani, 23. novembra 1896.

Listek za raznoterosti.

Preč. g. msgr. prof. dr. Ant. Mahnič, urednik „Rimskega Katolika“ in prvoboritelj katoliške zavesti med Slovenci, je imenovan za škofa na Kerku. — Priserčno čestitamo!

Vspored sv. misijona v frančiškanski cerkvi v Ljubljani od 28. novembra do 8. decembra 1896. — V saboto, 28. nov.: ob 1/2 6. slovesen vhod frančiškanskega konventa z misijonarji vred v cerkev, nagovor župnika do čč. oo. misijonarjev, Veni sancte Spiritus (pesem k sv. Duhu). pridiga.

V nedeljo in naslednje dni: Ob 5. zjutraj pridiga, slovesna sv. maša. Ob 9. pridiga, tiha sv. maša pred izqostavljenim sv. Rešn. Telesom Ob 1/2 3. križev pot. Ob 3. pridiga in litanije. Ob 7. pridiga, blagoslov. Ob 8. misijonski zvon po vseh cerkrah župnije. Mej zvonjenjem naj verniki kleče in če le mogoče, skupno molijo 5 očenašev, češčenamarij in čast Bogu za spreobrnjenje grešnikov.

V nedeljo, 29. novembra: Ob 3. popoldne pouk za otroke, nato spoved. — Stariši, pripeljite otroke k pouku in k spovedi!

Od ponedeljka naprej naj prihajajo k spovedi odrasčeni.

V torek, 1. decembra: Zjutraj ob 5. pouk za mladeniče in deklice.

V sredo: Zjutraj ob 5. pouk za žene; ob 7. zvečer pouk za može. — Spovedovalo se bo vsaki dan od ranega jutra do 9. zvečer. Tudi v drugih cerkvah mesta so gg. spovedniki z veseljem pripravljeni spovedovati za sv. misijon. Sv. Obhajilo se lahko prejme sleherni dan.

Zadnji dan, 8. decembra: Popoldne ob 3. bodo sami prevz. knez in škof imeli sklepni govor, blagoslovili misijonski križ, vodili procesijo s križem, podelili papežev blagoslov in z zahvalno pesmijo sklenili misijon.

V sredo, 9. decembra: Ob 5. zjutraj pridiga o vernih dušah v vicah in slovesna črna sv. maša.

Kerščanski verniki! Skerbite, da vam bo moč vdeležiti se misijonskih pridig. Važniši posle opravite prej, odložite pa, kar je manj važnega. „Glejte, zdaj je prijetni čas; glejte, zdaj je dan zvečanja!“ (II. Kor. 6. 2.)

Ljubljana. Prihodnji četrtek, 3. decembra bode v uršulinski cerkvi ob 5ih zjutraj slovenska pridiga in sv. maša pred izpostavljenim presv. Rešnj. Telesom za ude bratovščine „vednega češčenja presv. R. Telesa.“ Med sv. mašo je skupno sv. obhajilo za ude. Tudi ob 4ih zjutraj bo sv. maša za žive in umerle ude bratovščine.

Petje pri oč gospoh uršulinkah 19. t. m. — (O priliki cecilijanskega zborovanja.) Naprošen sem, da bralcem „Danice“ spregovorim nekoliko besed o tem petju. Ko je preč. P. Stanislav Škrabec, frančiškan, zdaj vrednik „Cvetja“ in profesor na Kostanjevici pri Gorici, pred kakimi 23 leti na Graški univerzi delal izpit iz slovenščine in drugih predmetov, dostal je skušnjo tako izverstvo, da mu je rekel eden izmed vseučilišnih profesorjev: Naredite si za znanje spričevalo sami, kakoršno hočete — še tako izverstvo — jaz Vam je bom podpisal. — Prav tako bi rekel jaz tudi oč. gospoh uršulinkam — pevkam, naj si naredo za zadnjem petju in orglanju imenovane dne pohvalo in spričevalo še tako izverstvo — jaz bom temu z mirno vestjo priterdil in spričevalo podpisal. — Točk je bilo na programu 14. Vse so oč. uršulinke — pevke izveršile izverstvo, izgledno in vse hvale vredno. Splošno se je slišalo: to je bilo petje, kakoršno se nikjer ne sliši. Petje pri uršulinkah v Ljubljani že od nekdanj slovi — zlasti pa nekaj let sem, odkar so vpeljale cecilijansko petje. Kdor se hoče o tem prepričati, naj se potruži in pride v nunsko cerkev o nedeljah in praznikih ob 6¹/₂ uri zjutraj! Priterdil bo mojim besedam popolnoma. Vsakemu bodi žal, kdor ni slišal tega petja 19. t. m! Č. gg. uršulinkam pa kličemo: Le tako naprej v večjo čast Božjo, zlasti v večje češčenje sv. Rešnjega Telesa, katero se je s petjem častilo! P. A. H.

Umerl je 18. novembra v Velikem Gabru pri Št. Vidu na Dolenjskem vpokojeni župnik veleč. g. Janez Štamcar, previden s sv. zakramenti za umirajoče. Pogreb je bil kaj lep v soboto ob 9. uri dopoldne v Vel. Gabru. Bog daj blagemu pokojniku večni mir in pokoj!

Novi šentjakobski stolp so dozidali do verha. Zidarska dela so se s tem končala. Prihodnjo spomlad dobi stolp krasno streho, ki bode skoraj ravno tako visoka, kot sedaj dovršeni zid.

Baron Ravbarjev beneficij je podeljen deželnemu poslancu, gospodu dr. Ignaciju Žitniku.

V stalni pokoj je vstopil častiti gospod Frančišek Štupica, župnik pri sv. Heleni.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Gosp. Janez Oblak, mestni kapelan pri sv. Jakobu v Ljubljani, pride kot administrator na Bled; k sv. Jakobu v Ljubljano pride iz Kočevja mestni kapelan gosp. Viktor Šteska; v Kočevje pride za mestnega kapelana g. Fr. Finžgar, dosedaj kapelan na Jese nicah. —

Razpisane so sledeče fare: Ambrus v žužemberški dekaniji, Sv. Helena v moravški dekaniji, Leskova v loški dekaniji, Gora v idrijski deka-

niji, Grad in Koprivnik v radovljiški dekaniji, Čermošnjice v novomeški dekaniji in Godovič v idrijski dekaniji.

„Slava Bogu“. Ravnokar je izšel IV. zvezek in obsega: postne, velikonočne, sv. križevega pota in misijonske napeve. Za mešan zbor zložil P. Angelik Hribar. Cena partituri je 1 gld. 20 kr., posamezni glasovi po 20 kr., po pošti 15 kr. več. Dobiva se v frančiškanskem samostanu (na porti) v Ljubljani.

Gledališča, kraj — nesramožljivosti. Res se take reči gode v njih, da se celo še svetnim ljudem gabi in studi! Osmo konferencija nemških npravnostnih društev je v neki seji močno obsojala nesramne francoske gledališne predstave in poleg teh tudi igre Nemca Sudermana, (kterega igro so tudi že v Ljubljani predstavljali). Imenovano društvo pravi, da naj bi se z naših odrov odpravile vse igre, povzete iz francoskega, in nekatere najnovejše nemške igre. Kajti te igre in predstave ne nameravajo in vzbujajo družega, nego pohotnost in podlo strast. Torej že na odru se gode reči, pred kterimi mora vsako, le kolikaj sramožljivo lice zarudeti in se s studom proč obrniti — kaj se godi le še za kulisami!! Nemo goče je, da bi pošteno dekle ne bilo osramočeno in zapeljano za kulisami — razven če ima oster jezik, terden značaj in če res sama na-se kaj derži in moško varuje svojo poštenost — potem se bo ohranila, drugače pa ne, — tako je za kulisami! Taka so gledališča! V lepih kostumih, v krasnih poslopjih gode se gerdobije, ktere gleda brezštevila občinstva. Satan ima na teh krajih lepo žetev!

„Gospod, usliši moje molitev!“ je naslov molitveni knjižici za pobožne kristjane. Ta molitvena knjižica je izpisek iz poterjenih bukev „Sveta ura“, ki jih je spisal Janez Volčič, duhovnik ljubljanske škofije. Knjižica vezana v usnje z marmorirano ali rudečo obrezo stane 1 gld.; z zlato obrezo 1 gld. 30 kr., po pošti 10 kr. več. Prodaja jo založnik Mat. Gerber v Ljubljani.

Straža pred Najsvetejšim. Nek afrikanski misijonar je vzel v glavno mesto saboj malega zamorčka. Ondi sta šla mimo palače kraljevega namestnika, pred katero je gori in doli korakala straža. Malemu zamorčku je bilo to tako zelo všeč, da je misijonarja radovedno vprašal: „Oče, kaj dela vojak pred to hišo?“ „To je straža, moj dragi.“ „Kaj pa straži tukaj?“ „Glej, moj sinko, v tej hiši stanuje kraljev namestnik, katerega uboga vse mesto. Da se tedaj temu imenitnemu gospodu kaj žalega ne zgodi, ga straža varuje. Pa tudi radi časti, ki se guvernerju spodobi, stoji straža pred njegovo palačo.“ — Zamorček si je dobro zapomnil besede učenikove. Ko se poverneta domov, poiskal je takoj svojo otroško puško in sabljico, katero je od misijonarja v dar sprejel ter je zjutraj zgodaj hitel v cerkev. Tukaj se s puško na rami in s sabljo predpasan postavi pred tabernakelj, ter svest si svoje moči, mogočno stopa sem in tje. Misijonar pride maševat. Kako ostermi, ko zagleda malo črno stražo pred tabernakeljnom. Pokliče jo v zakristijo rekoč: „Alozij, kaj pa delaš tukaj?“ „Oče na straži sem.“ „Zakaj?“ „Zato, da se Jezusu nič žalega ne stori.“ „Saj Jezus ni general, ne guverner.“ — „Jezus je še veliko več, kot to!“ odgovori mali zamorček. Misijonarju je bil mali stražnik tolikanj všeč, da ga je očetovsko objel in v pričo vsih njegovih tovarišev pohvalil.

Jezus res ni potreboval straže tega dečka — a vseč Mu je bila njegova živa vera: tu v tabernakelju prebiva Kralj vseh kraljev, Gospod vseh gospodov, kterege mora častiti celi svet. Všeč Mu je bila dečkova ljubezen do Njega in gotovo je gledal z dopadanjem nanj. Misijonar je popred v šoli dečka podučil, kdo je tu notri ter mu napolnil serce z ljubeznijo do Njega.

(Dragi bralci bi morali videti še dotično sliko: „straža pred Najsvetejšim“, in kar samo bi se jim smijalo videč to junaško stražo pred sv. R. Telesom. Op. vredn.)

Sadovi brezverske šole na Francoskem. Francoski časopis „L'association catholique“ nam prinaša za nimivo statistiko mladih hudodelcev. Pokaže nam, za koliko se je povečalo število zločincev od leta 1841—1891.

Samomorov nedoraslih ljudij l. 1841 149, a l. 1891 468. Umorov starišev po otrocih l. 1841 1, a l. 1891 3. Otročjih umorov je bilo l. 1841 24, a l. 1891 31. Postopačev je bilo l. 1841 1094, toda l. 1891 3531. Radi beračenja kaznovanih l. 1841 363 a l. 1891 1735. Kaznovancev radi umora, pretepa in ranjenja je bilo l. 1841 2761, a l. 1891 5101. Tatvin je bilo l. 1841 5650, a l. 1891 15 656. Kaznovanih je bilo radi nenravnosti l. 1841 260, a l. 1891 784. Kaznovanih je bilo radi obrekovanja l. 1841 868, a l. 1891 2562. Radi uničenja in poškodovanja obsojenih je bilo l. 1841 418, in l. 1891 845. Kaznovanih je bilo radi drugih zločinov l. 1841 2004, a l. 1891 5882. — Vseh zločinov je bilo l. 1841 13.593, toda njih število se je v letu 1891 pomnožilo na 36.697. — Število mladih hudodelcev se je skoro potrojilo. Nepoboljšljive otroke so prisiljeni stariši pošiljati v razna odgojišča, da bi se ondi poboljšali, ker jih ne morejo doma krotiti radi slabih nraij. Ako teh tudi v teh odgojiščih ne zboljšajo, izroče jih prostovoljno gosposki, da jih potakne po ječah. Ne davno je sodnijski dvor v Seni popraševal, kje da se ti otroci odgojujejo; in zvedel je, da je izmed 100 otrok komaj 11 takih, ki so obiskovali versko šolo. Številke nam jasno pričajo, kako uspešno (!) deluje brezverska šola na Francoskem. Tudi na Ogerskem menda niso razmere mnogo boljše!

To so sadovi šole brez Boga. Deržave same izreajo tako ljudi, ker ustanavljajo in terpe brezverske šole. In take zločince, ktere so same izredile, pa potem kaznujejo — kaka nedoslednost je to!? A tudi ječa, vislice in druge deržavne kazni ne bodo poboljšale ljudij — temveč le vera in ljubezen do Boga, ki je najvišja avtoriteta ali oblast. Da je temu res tako, nam priča poleg drugih že znani izgled iz življenja Don Boska. Ta je, kakor znano, zbral okrog sebe več sto zanemarjenih dečkov ter jih znal tako preustrojiti, da so postali dobri kristjani in zvesti deržavljeni. Tedanji minister Ratazzi se mu pritožuje čez kaznjence, kako da jih nobena stvar ne predružači. Don Bosko ga prosi, naj jih da njemu za nekaj dnij v skerb. Minister to privoli in Bosko ima pri kaznjencih duhovne vaje, jim pridiguje, nazadnje pa vse spove in obhaja. Bili so vsi drugačni. Bosko prosi ministra, naj dá kaznjencem, kterih je bilo 300, jeden dan prost, da bodo šli z njim pod milo nebo. „Kaj Vam na misel pride!“ pravi mu Ratazzi; „saj Vam bodo

ušli.“ „Ne bodo mi, porok sem za vse.“ — „Dam Vam vsaj 50 konjikov na pot, da jih bodo polovili, če bodo ušli.“ — „Ni treba“, odgovori Bosko — „no, če jih pa že hočete, naj bode!“ — Določeni dan zjutraj je Bosko še pridigoval kaznjencem; potem jih izpustil iz ječe pod milo nebo. Vsi so šli v najlepšem redu; cel dan so bili zvnaj brez nadzorstva; zvečer so se pa zopet z Boskom vred mirno vernili v ječo nazaj. Minister Ratazzi se je temu močno čudil ter rekel Bosku pomenljive besede: „Vaša vera doseže to, česar mi s svojimi bajoneti in postavami ne zmoremo. Ona poboljša serca človeška!“

To so važne besede in lepo priznanje naši sveti veri iz ust ministrovih. — Bog dal, da bi se le postavodajalne oblasti po njih ravnale, in zlasti v šolah skerbele za kerščansko-versko vzgojo mladine kot prvo stvar! Potem ne bo toliko samomorov in drugih pregreh; potem tudi ne bo toliko ječ in kaznij.

Blagoslovna.

Molimo nebeški kruh.
Ž njim oživlja se naš duh,
Serce s čednostmi krepča
In v nebesa nas peljá.

Češčen bodi sveti vir,
Milost nam deliš in mir.
Blagoslov rosiš med nas,
Vsmiljen nam si vsaki čas.

Jezus, zahvalimo Te,
Da ponižal k nam si se,
Milo prosimo Te zdaj:
Bodi z nami vekomaj!

J. P. Belostenski.

Dobrotni darovi.

Za *monsijn. Jeranovo dijaško mizo*: G. M. Persič 12 gld. — Neka dobnitnica 50 gld. — Neimenovana 1 gld. 20 kr. — Č. g. Jakob Mrak, župnik v Naklem 2 gld.

Za *cerkvico sv. Jakoba na Brezovici*: Neimenovana 10 gld.

Za *misijone*: Neimenovana 1 gld. 40 kr.

Za *opravo ubožnih cerkva*: Naklo 26 gld.

Za *Marijanišče*: Č. g. Jak. Mrak, župnik v Naklem. 2 gld.

Za *cerkev sv. Jožefa v Prjedoru*: Č. g. Jak Mrak, 2 gld.

Za *nov samostan v Marijankhillu*: Več dobnitnikov 90 gld.

Za *afrikanse misijone*: Marija Hudnik 2 gld. — Neka oseba iz Gorice 1 gld. — Neimen. 2 gld.

Za *sv. Očeta*: Župnija Kamnik 70 gld. 17 kr. — I. K. iz Kamnika 2 gld. — B. M. 1 gld. — I. M. 10 gld. — I. O. 10 gld. — Župnija Stranje 8 gld. — Župnija Motnik 4 gld. — Župnija Špitalič 2 gld. — Župnija Vodice 5 gld. — Župnija Zgornji Tuhinj 7 gld. 50 kr.

Za *razširjanje sv. vere*: Neimenovan po veleč. g. profesorju dr. Dolencu 3 gld. 20 kr.

Za *kruhe sv. Antona*: Nekdo 1 gld. — Marija Stele 2 gld.

Za *sv. Detinstvo*: Belostenski 1 gld.

Za *cerkev sv. Jožefa v Ljubljani*: Belostenski 1 gld.